

ת"פ 48104/05/16 - מדינת ישראל נגד ע ס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48104-05-16 מדינת ישראל נ' ע ס
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
ע"י עו"ד דולי מזעל
נגד
ע ס
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד מחמוד רבאח

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נתנאל דגן

הנאשם וב"כ עו"ד רבאח

מתורגמנית בית המשפט גב' מראם

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, לאחר שלא השתכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 17.08.14 בשעת ערב, הגיע הנאשם לבית, שב---, בו התגורר עם המתלוננת ושלושת ילדיה הקטינים מנישואיה הקודמים. אחד הילדים, יליד 2002 כבן 12 באותה עת (להלן: "המתלונן") צפה אותה שעה בטלוויזיה. הנאשם הטיח את שלט הטלוויזיה ברצפה וכתוצאה מכך נשבר שלט הטלוויזיה. בהמשך,

הנאשם צעק על המתלון וקילל אותו, אחז בידו של המתלון, דחף אותו בחוזקה וביקש להוציאו מהבית, בעודו צועק לעבר המתלוננת כי עליה לבחור בינו לבין המתלון. לאחר שהמתלוננת השיבה כי היא בוחרת בבנה, דחף הנאשם את המתלון אל הארץ, בעודו אוחז בידו. המתלון התרומם מן הארץ, ואז דחף אותו הנאשם בשנית לעבר הקיר ובכך גרם למתלון כאב בגבו.

3. למחרת, ביום 18.08.14, התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה כי יהרוס את חייה. בהמשך אותו היום, הגיע הנאשם לבית, דחף את דלת הבית אך לא הצליח להיכנס.

4. בתשובתו לאישום, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וטען שלא תקף את המתלון.

המסכת הראייתית

5. המאשימה הצטיידה עם עדויות המתלוננת, המתלון ואחותו, עם עדות גב' איסרא עדוי-סובלבן, חוקרת הילדים אשר חקרה את המתלון (להלן: "החוקרת איסרא"), השוטרת ולדיסלב ליבין שגבתה את התלונה מהמתלוננת, את עדויות שתי בנותיה של המתלוננת וחקרה את הנאשם (להלן: "השוטרת ולדה") והשוטר אמיר יהלום, אשר חקר את הנאשם (להלן: "השוטר אמיר").

6. המתלון סיפר בעדותו כי בעודו צופה בטלוויזיה, הנאשם נכנס לבית, לקח ממנו את השלט, זרק אותו על הרצפה ושבר אותו. לאחר מכן, החל הנאשם לצעוק ולקלל אותו, אחז בידו הימנית, דחף אותו לעבר הספה ודחף אותו בשנית לעבר הקיר. הוא סיפר כי קיבל מכה בגבו בעקבותיה הלך לרופא כבר באותו ערב. המתלון סיפר שלאחר הדחיפות, אמו הגיעה מהחדר שלה, ואז הנאשם החל שוב לצעוק ולקלל ורצה להוציא אותו מהבית. הנאשם אמר לאמו לבחור בינו לבין המתלון, ולאחר שהיא בחרה בו, הנאשם צעק על שניהם ויצא מהבית.

7. המתלון גם ציין שלושה אירועים נוספים, שהתרחשו לאחר אירוע האלימות האמור. באחד מהם הנאשם הגיע לבית, איים, דפק על דלת הכניסה וניסה לשבור אותה. באירוע אחר, הנאשם הגיע לבית הספר בו הוא למד, תפס אותו וניסה להכניס אותו בכוח לרכבו, אך הוא הצליח לברוח ממנו. ובאירוע נוסף, הנאשם הגיע לבית בלילה ורצה לשרוף את רכבם שחנה ליד הבית, אך אנשים שהבחינו בכך צעקו עליו והוא נמנע מלעשות זאת.

8. לצד זאת ציין המתלון, כי עוד עובר לאירוע נשוא כתב האישום, הנאשם נהג לצעוק עליו, להפריע לו להסתכל בטלוויזיה, וקילל אותו ואת אחיותיו כשהיו ברכב ואיים עליהם שהוא ירצח אותם ואת אמו.

9. בחקירתו הנגדית סיפר המתלון כי לפני חתונתם של הנאשם ואמו, היחסים בין הנאשם לבינו היו טובים ו"האמת התגלתה לאחר החתונה". המתלון אישר כי לא היה זה הוויכוח הראשון בינו לבין הנאשם סביב השימוש בטלוויזיה, וסיפר כי גם כאשר שהה בחופש מהלימודים, הנאשם היה לוקח ממנו את השלט של הטלוויזיה ומונע ממנו לצפות בה. באשר לאירוע נשוא כתב האישום המתלון עמד על כך שאמו ראתה את הנאשם שובר את שלט הטלוויזיה

ולאחר מכן היא קנתה שלט חדש. הוא הוסיף כי התעורר מספר פעמים בלילה שאחר האירוע והתלונן בפני אמו על כאבים בגב והיא לקחה אותו בבוקר לרופא.

10. אחותו של המתלוננת, בת 17 בעת מסירת עדותה (להלן: "האחות") סיפרה בעדותה כי היא צפתה בטלוויזיה יחד עם המתלונן, כשלפתע הנאשם התעצבן, תפס את המתלונן, הכה אותו ודחף אותו אל הרצפה. המתלונן נפל על גבו, והנפילה הכאיבה לו ואף נגרם לו סימן אדום על היד. הנאשם שאל את המתלוננת את מי היא רוצה להשאיר בבית, אותו או את המתלונן, ומשהמתלוננת השיבה לו כי היא בוחרת במתלונן, הנאשם יצא מהבית. מאוחר יותר הוא חזר, דפק על הדלת אך הם לא פתחו לו. האחות ציינה כי היחסים בין הנאשם לבין המתלונן היו בעייתיים, הנאשם לא אהב את המתלונן, נהג להכות אותו, לקלל אותו ולדבר אליו לא יפה. הוא גם הרבה לקלל אותה, את אחותה ואת אמה.

11. בחקירתה הנגדית היא הדגישה כי בעת האירוע הנאשם שהה בבית והאירוע לא התחיל עם הגעת הנאשם לבית כפי שהעיד המתלונן. היא גם ציינה בוודאות כי הם הלכו למשטרה להתלונן מיד לאחר האירוע.

12. המתלוננת סיפרה בעדותה כי היא הייתה בחדרה ושמעה צעקות, היא יצאה מהחדר והבחינה בילדיה כשהנאשם צועק ומקלל את המתלונן. הנאשם דחף את המתלונן לרצפה בשתי ידיו והיא סייע למתלונן. בשלב זה, הנאשם פתח את דלת הבית ורצה להוציא את המתלונן, תוך שהוא אומר לה כי זה הבית שלו ושהיא תבחר בו או במתלונן. היא השיבה לו כי הוא בוחרת בילד והנאשם שתק. לאחר מכן הנאשם שב וצעק, לקח את התיק שלו ויצא מהבית. למחרת היא רצתה לצאת מהבית אך הנאשם התקשר אליה ואיים עליה שיהרוס לה את החיים, כשהוא אומר לה שהיא אישה רעה ושהיא "לא בסדר". הוא אמר לה "אני לא משאיר אותך לחיות בכפר ---", את אישה מלוכלכת, את אישה רעה". מאוחר יותר, כך סיפרה, הנאשם הגיע לבית, ניסה לפתוח את דלת הבית הכבדה ולא הצליח. היא קראה לשכן שלה, שהגיע למקום ושוחח עם הנאשם. היא הוסיפה כי המתלונן היה חולה בשפעת בזמן האירוע, וכתוצאה מדחיפתו על ידי הנאשם הוא התעייף עוד יותר.

13. המתלוננת הוסיפה וסיפרה כי גם לאחר האירועים נשוא כתב האישום, הנאשם אינו עוזב אותם ורודף אחריה כל חודשיים-שלושה, ובכל פעם היא הולכת להתלונן במשטרה. באחת הפעמים הוא שרף את רכבה פעמיים ושבר את השמשה. הוא גם רדף אחרי המתלונן ואיים על בנותיה. המתלוננת ציינה בבכי כי עד היום, הנאשם לא מניח לה לנפשה.

14. בחקירתה הנגדית סיפרה המתלוננת כי הכירה את הנאשם כשנה והייתה נשואה לו במשך שבועיים, במהלכם התרחש האירוע. היא הבהירה כי לא ראתה את האירוע מתחילתו, אלא יצאה מהחדר שלה בעקבות הרעש ששמעה.

15. החוקרת איסרא סיפרה בעדותה כי חקרה את המתלונן בלשכת הרווחה. המתלונן סיפר לה שהוא היה קרוב לאלימות פיזית באירוע חד פעמי מצד בן הזוג של אמו (הנאשם). בדו"ח הסיכום שערכה (ת/3) קבעה כי המתלונן מהימן וכי הוא סיפר לה, באופן עקבי, את הסיפור שהוא חווה. היא ציינה כי כל הפרטים שסיפר היו מלווים בהדגמות והצבעות. היא הוסיפה כי התרשמה שלא הייתה בכוונת המתלונן להפליל את הנאשם, משום שהוא סיפר על אירוע בודד, שלל אירועי אלימות נוספים של הנאשם, כלפיו וכלפי אחרים וידע להבדיל בין אלימות לבין יחס לא טוב.

16. השוטר אמיר אישר בעדותו כי חקר את הנאשם בתוך בית המעצר, בו שהה הנאשם, זאת לבקשת השוטרת ולדה.

17. אל מול עדויות אלו, הנאשם טען בעדותו כי התלונה מקורה בסכסוך כספי בינו לבין המתלוננת סביב הליך הגירושין. לדבריו, הם היו בני זוג במשך 5 שנים ולא שנה כפי שהעידה המתלוננת שאף ביקרה אותו בבית הסוהר. בחלוף שבועיים מחתונתם הם התגרשו. באשר לאירוע סיפר כי הם שהו בבית רוב היום, והמתלוננת הלכה לרשום את הבנות לבית הספר. כששבה, הוא ביקש ממנה להכין להם אוכל. בינתיים הוא צפה בטלוויזיה, והמתלונן הגיע ולקח את השלט. הוא אמר למתלונן להחזיר את השלט, והמתלוננת צעקה לעברו שהוא שונא את המתלונן והוא רוצה להרוג אותו. הוא קילל אותה וצעק עליה, אך לא קרה דבר בינו לבין המתלונן.

18. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי היה עצבני באותו יום אך הוא לא קם מהכיסא כשצעק על המתלונן. הוא אישר כי קילל את המתלוננת ואמר לה "משוגעת, אישה רעה", אך לא את המתלונן, עם זאת בהמשך עדותו העיד כי צעק על המתלונן "שיסתלק, ילד מופרע, ילד לא טוב". לדבריו, כאשר יצא מהבית המתלונן עזר לו וחיבק אותו. הוא אישר כי לאחר מכן הוא הגיע לבית, ניסה לפתוח את הדלת ולא הצליח, והשכן יצא אליו וביקש ממנו לבוא אליו לשתות קפה, מכיוון שהמתלוננת אמרה לו שהוא רוצה להרוג אותה ואת הילדים.

דין והכרעה

19. כדרכם של מעשי אלימות בתוך המשפחה, הם נעשים בתוך ד' אמותיו של הבית, כשהעדים לאירוע הם רק בני המשפחה המעורבים בו. במקרה זה, עומדות שתי גרסאות זו כנגד זו - גרסת המתלונן המגובה בעדות אמו ואחותו לפיה הנאשם היכה אותו כמפורט בכתב האישום אל מול גרסת הנאשם שאירוע האלימות לא ארע. ב"כ המאשימה ביקשה להעדיף את גרסת המתלונן אשר מסר, לדבריה, גרסה רציפה, עקבית ובלתי מוקצנת, הן בפני חוקרת הילדים והן בבית המשפט, ולצד זאת נתבקש לתת אמון גם בגרסת האחות ובגרסת המתלוננת שאף היא, כך נטען, הייתה עקבית וקוהרנטית. לדברי ב"כ המאשימה, ככל שניתן להצביע על סתירות בין גרסאות המתלונן והמתלוננת מדובר בעניינים שאינם מהותיים. לעומת זאת, טענה ב"כ המאשימה, גרסת הנאשם לא הייתה עקבית והנאשם סתר את עצמו בנקודות לא מעטות. היא ציינה כי הנאשם אישר את גרסת המתלוננת בכל הנוגע לצעקות, לדפיקה על דלת הבית והוא הכחיש רק את האלימות כלפי המתלונן.

20. ואולם, לאחר בחינה חוזרת ונשנית של עדויות המעורבים כולם, הן בבית המשפט והן במשטרה או בפני חוקרת הילדים, איני סבור כי ניתן לקבוע באופן ברור, וודאי לא באופן שאינו מותיר ספק סביר שיש להעדיף את גרסאות המתלונן והמתלוננת כי האירועים המיוחסים לנאשם בכתב האישום, הן באשר לאלימות כלפי המתלונן והן באשר לאיומים כלפי המתלוננת, אכן התרחשו.

21. ראשית לכל יצוין כי לא ניתן להתעלם ממועדי חקירת הילדים ביחס לאירוע נשוא כתב האישום. האירוע נשוא כתב האישום היה ביום 17.08.14 ואילו המתלונן מסר גרסה ראשונה בפני החוקרת איסרא רק ביום 12.01.15, היינו בחלוף כ-5 חודשים מהאירוע. אחיותיו של המתלונן מסרו את גרסתם רק בחלוף למעלה מ-5 חודשים נוספים, ביום

28.06.15 (נ/1). לא ניתן הסבר מניח את הדעת לפער זמנים זה, והדבר מקבל משמעות יתירה שעה שאין מחלוקת כי באותה תקופה היה סכסוך משמעותי בין הנאשם והמתלוננת סביב נושא הגירושין, שבאו לעולם כשבועיים לאחר נישואיהם. ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן לשלול תיאום גרסאות בין המתלוננת, האם, לילדיה במהלך תקופה זו, כחלק מהמאבק שהיא מנהלת עם הנאשם, ויש רגליים של ממש לסברתו (ראו לעניין "זיהום" חקירה נוכח שיחות עם גורמים בלתי מוסמכים: ע"פ 4649/01 **אסולין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1) 616 (2001); ע"פ 9804/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.04.11)). בפרט, בשים לב לכך שהמתלונן קיבל יחס שאינו טוב מהנאשם, שאינו אביו ונכנס לדור בביתו. לפי דברי המתלונן עצמו, הנאשם התייחס אליו בצורה לא טובה, כעס עליו, קילל אותו והחרים אותו (עמ' 10 שורה 24 ואילך לתמלול חקירתו של המתלונן על ידי החוקרת איסרא - ת/2).

22. אכן, החוקרת איסרא העריכה כי המתלונן סיפר לה את אשר חווה נוכח תיאורו את האירוע באופן עקבי, ספונטאני ובתגובה לתשאול פתוח תוך שהוא עיגן את האירוע בקונטקסט של זמן, מקום וסיטואציה (טופס סיכום העדות - ת/3). ברם, מלבד התייחסות כללית לסוגיית "הזיהום" של עדויות קטינים, והפנייה לשאלת ספציפית למתלונן בסיום גביית עדותו, האם מישהו דיבר אתו קודם לכן על האירוע, שאלה שהמתלונן לא ענה עליה בפיו אלא אך הניד ראשו לשלילה (עמ' 11, שורה 3 לתמלול - ת/2), לא הייתה כל התייחסות של החוקרת איסרא לשאלת ה"זיהום" בשים לב לכך שהחקירה התבצעה בחלוף מספר חודשים מהאירוע. גם קשה לקבל כי במשך כל תקופה זו, בכלל זה עובר לגביית גרסתו של המתלונן, כולל נסיעתו למקום גביית העדות עם אמו, אמו לא שוחחה עמו על האירוע. לטעמי, לא ניתן, בנסיבות אלו, לתת משקל של ממש להערכת המהימנות של החוקרת איסרא, משלא ניתנה הבהרה מספקת לשאלת "הזיהום" החקירה, ולא ניתן לשלול שנטעו אצל המתלונן פרטים שהוא לא חווה בעצמו בפועל. אף לא התרחשו. בפרט, בשים לב למחלוקת המשמעותית שהייתה בין הנאשם והמתלוננת בתקופה שממועד האירוע ועד חקירת המתלונן, כפי שעלה מהעדויות השונות, ובשים לב לקשיים בגרסאות המתלונן והמתלוננת כדלהלן.

23. בעניין זה יש גם צדק בטענת ב"כ הנאשם כי דברי המתלוננת בבית המשפט כי הנאשם רודף אחריה מאז הגירושין ואינו עוזב אותה ואת ילדיה עד היום (עמ' 35 לפרוטוקול, שורה 10 ואילך), לצד ניסיונה להסתיר את חילופי הדברים בינה ובין השוטרת ולדה במסדרון בית המשפט עובר למסירת עדויותיהן בבית המשפט, בצינה כי הן החליפו ביניהן אמירות "שלום" בלבד (עמ' 38 לפרוטוקול, שורה 18) ושללה כי אמרה לה שהנאשם הפסיק להציק לה (שם, שורה 25), שעה שהשוטרת ולדה ציינה כי המתלוננת באותה שיחה שניהלו במסדרון ביקשה להודות לה על כך שהנאשם הניח לה ואינו עוקב אחריה (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 12-16), יש בה גם כדי להעבי על המהימנות שיש לייחס למתלוננת. בהקשר זה יצוין כי גם לא ניתן הסבר מניח את הדעת לצורך בחקירת הנאשם בבית המעצר, בפרט כאשר מדובר בחקירה שהייתה 6 חודשים לאחר האירוע ולא הייתה כל דחיפות בביצועה.

24. עוד יצוין כי החוקרת איסרא נתנה אמון בגרסת המתלונן, בין היתר, כך לדבריה, נוכח העובדה שהיא לא זיהתה מגמת הפללה אצל המתלונן, אשר סיפר רק על אירוע יחיד ללא ניסיון להעצים את הפגיעה ולהגזים בתיאורים (עמ' 11 לפרוטוקול, שורה 16). ואולם מעדותו של המתלונן בבית המשפט עלתה מגמה הפוכה שעה שהוא ביקש לייחס לנאשם אירועים חמורים נוספים, ביניהם ניסיון של הנאשם להכניסו לכוח לרכב ליד בית הספר, ניסיון לשבור את דלת הבית וניסיון הצתה של רכבם. גם לא ניתן הסבר מניח את הדעת להשמטת אירועים חמורים אלו מהגרסה שמסר המתלונן בפני החוקרת איסרא, שעה שהתברר שמדובר באירועים שאף שלפי טענת המתלונן היו מאוחרים לאירוע נשוא כתב האישום, הם קדמו למועד חקירת המתלונן על ידי החוקרת איסרא. בהקשר זה יצוין כי מחקירת הנאשם (ת/1) עולה כי

הוא נדרש גם לשבירת האייפד (iPad) של המתלונן, ומכאן כי גם דבר זה נטען כנגד הנאשם, כשבסופו של יום לא עלה, גם לא מעדות המתלונן, כי אירוע כזה התרחש. המתלונן גם העיד כי התנהגותו העכורה של הנאשם כלפיו החלה רק לאחר נישואי הנאשם ואמו, וכי לאחר הנישואין היו יכוחים רבים סביב השימוש בטלוויזיה גם בעת החופשות מבית הספר, זאת כאשר כאמור, הנאשם היה נשוי למתלוננת רק כשבועיים. אכן, המתלונן העיד כי בכל הנוגע לאלימות פיסית, הנאשם אף פעם לא היכה אותו ומדובר היה באירוע בודד. ואולם, בניגוד לעדות זו, האחות העידה באופן נחרץ כי הנאשם נהג להכות את המתלונן (עמ' 28 לפרוטוקול, שורה 14).

25. לצד זאת, לא ניתן להתעלם מהסתירות בעדויות, שאף שחלקם אינם נוגעים באלימות עצמה המיוחסת לנאשם, הם נוגעים בלבית האירוע. כך, למשל, הנאשם התעקש כי הנאשם שבר את שלט הטלוויזיה במהלך האירוע (אירוע שאף המאשימה ראתה לנכון לציין בכתב האישום כתחילת האירוע), והוא התעקש על כך שאמו הבחינה בכך. הוא הוסיף כי אמו רכשה לאחר מכן שלט חדש. דא עקא, שהאם שללה שבירת חפצים בבית (עמ' 39 לפרוטוקול, שורה 24) וגם האחות לא זכרה לספר על שבירה זו (עמ' 33 לפרוטוקול, שורה 20). למעשה, גם המתלונן, על אף שכאמור התעקש כי אמו הבחינה בשבירת השלט והייתה נוכחת מתחילת האירוע, סתר דבריו שעה שסיפר לאחר מכן כי אמו הגיע רק לשמע הצעקות ולאחר שהנאשם דחף אותו, דחיפה שהייתה לפי גרסתו לאחר שבירת השלט (כך בעדותו בבית המשפט - עמ' 17 לפרוטוקול, שורה 11, וכך בחקירתו על ידי החוקרת איסרא - עמ' 7, שורה 20 בת/2).

26. כך גם בנוגע לטיפול הרפואי בעקבות האירוע. אכן, בסופו של יום עלה גם מעדות המתלונן וגם מעדות המתלוננת כי הם הלכו לרופא ביום שלאחר האירוע, ברם בעוד שהמתלונן טען במפגיע כי אמו לקחה אותו לטיפול רפואי נוכח כאביו כתוצאה ממעשי הנאשם, האם לא טענה כי היא לקחה את המתלונן לטיפול רפואי בשל המכה שקיבל. אכן, אפשר כי המתלונן סבר כי נלקח לרופא בשל כאביו, ואין בכך כדי להטיל ספק בגרסתו, ואולם, המתלונן סיפר התעורר בלילה והתלונן בפני אמו על כך שגבו כואב לו מאוד (עמ' 10, שורה 2 לתמלול חקירתו בפני החוקרת איסרא - ת/2), ולעניין זה לא היה זכר בעדות האם.

27. בנוסף, גרסת המתלוננת שונה אף היא מגרסת המתלונן, בכל הנוגע לאירוע עצמו, אף שלגרסת המתלונן אמו ראתה את האירוע כולו, שהחל בכניסת הנאשם לבית ושבירת השלט. בעוד שהמתלונן סיפר כי הנאשם אחז אותו בידו הימנית ודחף אותו לעבר הספה, שוב דחף אותו לעבר הקיר ולאחר מכן כשאמו הגיעה הנאשם צעק על שניהם קלל אותו ורצה להוציאו מהבית, המתלוננת העידה על אירוע מצומצם הרבה יותר. היא סיפרה כי הנאשם צעק על ידי המתלונן ודחף אותו בשתי ידיים, ואף הדגימה בשתי ידיה את אופן הדחיפה (עמ' 34 לפרוטוקול, שורה 8). חרף זאת, בחקירתה הנגדית שינתה המתלוננת את גרסתה וטענה כי הנאשם דחף את המתלונן ביד אחת, וגם בשלב זה הדגימה את הדחיפה בידה (עמ' 37 לפרוטוקול, שורה 31).

28. אלו מול גרסה זו, עומדת גרסת הנאשם, שבניגוד לטענת ב"כ המאשימה בסיכומיה, לא היו בה סתירות או קשיים, וודאי לא משמעותיים. ב"כ המאשימה הדגימה כי הנאשם הודה ברוב פרטי האירוע מלבד הכאת המתלונן, אך לטעמי, בכך דווקא יש כדי לחזק את מהימנותו. כאמור האירוע היה בד' אמותיו של הבית כשדבר לא מנע מהנאשם להכחיש את כל המיוחס לו. חרף זאת, הנאשם לא ניסה ליפות את התנהגותו, והוא הודה כי היה עצבני, צעק וקילל (כך בעדותו בבית המשפט - עמ' 42 לפרוטוקול, שורה 6; עמ' 40, שורה 19; עמ' 41, שורה 6 ושורה 29; ועמ' 42, שורה 6).

17 וכך כבר בחקירתו במשטרה - הן הראשונה מיום 5.09.14 (5/ת) שורה 10 ושורה 26 והן זו מיום 16.02.15 (1/ת) שורה 23). בכך כאמור, יש דווקא כדי לחזק את מהימנות גרסתו.

29. הנאשם אמנם העלה סברות שונות באשר למניע של המתלוננת בתלונת השווא כנגדו והסטת הילדים להעיד כנגדו, לשיטתו. אך בכך אין כל פסול. העלאת סברות מטבעה היא בגדר אפשרות ואין בהעלאת סברות שונות כדי לפגוע במהימנותו של הנאשם.

30. סופו של יום, לא ניתן לשלול את הטענה כי במשך הזמן הארוך שבין האירוע לבין חקירת המתלונן והאחות, תאמו המתלוננת וילדיה את עדויותיהם אודות האירוע, בכוונה או שלא בכוונה. לא הייתה כל הצדקה לכך שהמעורבים לא נחקרו בסמוך לאירוע, בטרם המחלוקת בין הנאשם והמתלוננת התעצמה והמתלוננת יכולה הייתה לתאם את הגרסה אודות האירוע עם ילדיה. פשיטא כי בפרק זמן זה, זוהמה עדות המתלונן. בנוסף, מכלול הדברים שפורטו לעיל, והסתירות בעדויות המתלונן, המתלוננת והאחות, מותיר ספק בשאלת אשמתו של הנאשם, ונוכח ספק זה אני מזכה את הנאשם מאירוע האלימות המיוחס לו בכתב האישום.

31. באשר לאירוע השני, המייחס לנאשם איום על המתלוננת בכך שאמר לה בשיחת טלפון כי יהרוס את חייה. בעניין זה עומדת גרסת המתלוננת בגפה מול גרסת הנאשם, אשר הכחיש אשמה זאת במפורש, ולא ראיתי מקום להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם. מכל מקום, מידי ספק לא יצאנו, ועל כן אני מזכה אותו גם מאשמה זו.

כאמור אפוא, בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ערעור בזכות לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשע"ח, 08 אפריל 2018, במעמד המתייצבים.